

Uzun yıllar yurt dışında kaldıktan sonra memleketim Adana'ya gelmeye hazırlanıyordum. Bir yandan ailemi görmenin sevinci bir yandan ise hala yalnız olmanın verdiği hüznün içerisindeydim...

Uçağa binme zamanı geldi. Ve bir anons : "Adana uçağı kalkmak üzere lütfen uçağınıza bininiz." Uçağıma bindim, hafif telaş ve heyecanla koltuk numaramı aramaya başladım. Sonunda hostes yardımı ile de olsa koltuğumu buldum ve yavaşça gökyüzünde süzülen uçağın camından beyaz bulutları izlemeye başladım. Beş saat süren yolculuğumun sonunda Adana'ya varmıştım. İşte o benim tarlaları bembeyaz pamuk şehrim, sonunda sana kavuştum. Uçaktan iner inmez bir taksi buldum ve Çukurova'ya yola koyuldum. Gelişimden kimsenin haberi yok, sürpriz olacaktı ne de olsa. Evimiz geniş bahçeli hatta tarlalar ile bitişik bir konaktı. Karşıdan taksinin geldiğini gören konaktaki herkes merakla taksiye bakmaya başladı. Ve bir ses duyuldu:

-Hanım'ım, Bey'im! Koşun ,Küçük Bey geldi diye bağırdı ırgat. İçeriden koşarak gelen annem ve babam bana sarıldı , sonra da içeri geçtik. Konaktaki herkes benim için seferber olmuş tatlılar, yemekler hazırlamışlar. Ben geldim diye bütün Çukurova'da hayır dağıtılmış ve geldiğimi duyan İbrahim Ağa'nın kızı Eda beni görmeye ziyarete gelmiş. Çocukluktan yanaktır bana Eda, ben yurt dışına gidince mektup yazmıştı. Lakin bir süre sonra kesildi mektupları . Ben Eda'ya bakarken o sırada ağabeyim geldi yanıma. O da duymuş geldiğimi. Ağabeyim gelince nedense geri çekildi Eda.

-Ben de, gelsene niçin çekiniyorsun dedim. Olanlardan habersizdim.

-Ağabeyim kulağıma fısıldadı,"Sen gidince aklını yitirdi garibim beni de sen sanıyor da küsüyor, gönül koyuyor bana Ondandır benden uzak durması."

-Ee evlat ne yaptın? Ne ettin oralarda. Dedi babam.

-Ne olsun! Buraları özledim bol bol.

-Yok mu gönlünde birisi?

-Yok baba.

-Ee evlat bir nasip bulmalı sana yoksa sen bu gidişle evlenemeyeceksin.

-Siz bilirsiniz babacığım, dedim ve odama çekildim.

Kitap okumayı çok severdim. Her fırsatta kitap okurdum ve kitapsız bir yere çıkmazdım. Evde durmaktan iyice sıkılmıştım artık , tarlaları dolaşmak istiyorum.Aldım yanıma bir kitabımı gittim tarlaya. Başladım tarlayı gezmeye ve sözde herkesi teftiş etmeye. Beni gören hoş geldin Bey'im diyordu. Hava sıcaktı. Adana sıcağı, benzemez öyle her sıcağa. Hemen bir ağaç buldum, altına oturdum. Irgatları izlemeye başladım. Yavaş yavaş süzüyordum ırgatları. Derken bir kız gördüm, bembeyaz tenini sıcak Adana güneşi kavuruyordu. Sıcaktan kavrulan teni kıpkırmızı olmuş, gözü işten başka bir şeyi görmüyordu. Akşam oldu ırgatlar işi bıraktı. Gözüm o güzel kıızı arıyordu. Tam gidecekken yine gördüm onu. Zaten o da beni görmüştü, göz göze geldik. En sonunda dayanamayıp adını sordum Salih dayıya:

-Elif onun adı, dedi.

-Elif ha! Elif. Ne güzel adı var, dedim kendimce.

Aklıma koydum o kızla tanışacaktım.

Ertesi gün gittim yanına:

-Hey sen !

-Ben mi? dedi Elif.

-Evet, sen dedim.

Biraz çekinerek, biraz da ürkerek: "Buyurun Bey'im, bir kusurum mu oldu?" dedi.

-Yok olmadı da bir isteğim olacak, dedim .

-Buyur Bey'im sözünüz emirdir, dedi.

-Adından bahseder misin bana?

-Elif 'tir adım ,Bey'im.

-Biliyordum adını ama anlamını merak ettim işte. Sustu Elif ,başını öne eğdi...

Sordum soruşturdum Elif'i. Sevdiği de yokmuş. İki hafta geçti. Babama açtım konuyu.

-Baba!

-Söyle evlat.

-Baba, ben bir nasip buldum. Sizde uygun görürseniz evlenmek isterim.

-De hele, kimmiş, kimlerdenmiş bu kız?

-İrgat Rasim'in kızı Elif baba.

-Ne! Bir ırgatın kızını mı münasip gördün ailemize, olmaz bu iş.

-Lakin baba...

-Sus, sözümün üstüne söz söyleme bu iş olmayacak o kadar!

-Peki baba...

Peki, dedim ama aklımda hala Elif vardı. Gidip konuşacaktım Elif'le. Ertesi gün gittim ve konuştum.

-Elif!

-Buyur Bey'im.

-Elif gönlüm bir çıkmazdadır. Bir gülün dikenine tutuldum...

-Elif... Eğer sen de evet dersen bir ömür senle olmayı isterim, cevabın nedir?

-Ben bilmem ki Bey'im babam, ne der? Ağam, ne der?

-Ağayı karıştırma. Baban verirse seni kaçıracağım buralardan. Konuştuktan hemen sonra gittim Elif'in babasının yanına. Anlattım her şeyi. Biraz benden biraz da babamdan çekiniyor olsa da olur, dedi. Gece alacaktım Elif'i, kaçacaktık buralardan...

Babam haber almış kaçacağımızdan. Elif'lerin evinin orada pusuya yatmışlar. Tam kaçacaktık bir ses duydum. Silah sesiydi. Önce kendime baktım, bir şey yok. Ta ki soluma dönene kadar Elif vurulmuştu. Can çekişiyordu. Gönlüne yandığım... Bağırardım, beni de vurun öldürün diye! Yaşattılar beni vurmadılar. Neredeyse delirecektim. Kulaklarımda Elif'in sesi çınlıyor: "Kurtar beni ,kurtar beni diye." Ama nafile...

İki ay sonra tekrar yurt dışına gitmek için sessizce hazırlandım. Havalimanına uçağımın düşeceğinden habersiz gittim. Uçağım düştü. Sanki kavuştum Elif'ime. Hiç aklımdan çıkmayan Elif'im geldi son nefesimde gözümün önüne. İşte o an, anladım ki huzur-ı İlahi'deyim.